

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce

I.D.C. Holding, a. s.
se sídlem Bratislava, Drieňová 3,
zastoupen advokátkou Mgr. Janou Turkovou,
se sídlem Praha 2, Anny Letenské 34/7

proti
žalovanému

Úřad průmyslového vlastnictví
se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a

Za účasti: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG, se sídlem Neckarsulm, Rötelstr. 35, Německo, zastoupen Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou v Praze 7, Přístavní 24,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 12. 2014, č. j. O-493400/D16333/2014/ÚPV

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá práva na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 13. 2. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 12. 2014, č. j. O-493400/D16333/2014/ÚPV, kterým byly zamítnuty rozklady přihlašovatele společnosti Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG, jakož i namítající společnosti I.D.C. Holding, a.s. proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 10. 2. 2014 o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky v grafickém provedení zn. sp. O-493400 ve znění „Choco Club“ pro část výrobků.
2. Přihlašovatel společnost Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG podal dne 7. 2. 2013 přihlášku napadené obrazové ochranné známky zn. sp. O-501679, která byla zveřejněna dne 20. 2. 2013 pro následující výrobky a služby zařazené do třídy 29: ořechy obalované v čokoládě a ořechy obalované v cukru; do třídy 30: jemné pečivo, cukrovinky, marcipánové výrobky, persipanové výrobky, čokoláda a čokoládové výrobky, čokoládové bloky, čokoládové tyčinky, čokoládové sladkosti, tabulky čokolády, čokoládové polevy, čokoládové sirupy, čokoládové cukrovinky, čokoládové hmoty a čokoláda na polevy, čokoládové ozdoby (jedlé), dietní čokoláda a čokoládové výrobky (ne pro lékařské účely), cukrárenské výrobky, pralinky, také s tekutou náplní, čokoládové lanýže, nugát a nugátové výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

3. Dne 5. 12. 2012 podala společnost I.D.C. Holding, a.s. námitky proti zápisu napadené obrazové ochranné známky zn. sp. O-501679 podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Namítající uvedl, že je uživatelem označení ve znění „Club/CLUB“, dlouhodobě užívaného pro trvanlivé pečivo – máslové sušenky. Uvedený výrobek byl za svou kvalitu oceněn již v roce 1968, kdy byl jeho výrobcem právní předchůdce namítajícího – Pečivárně Sereď. V roce 1992 přešlo vlastnictví této společnosti na

namítajícího, přičemž v současné době jsou výrobky namítajícího označovány mj. značkou „SEDTA“. Výrobek „CLUB máslové sušenky“ je nyní dovážen do České republiky ve značných objemech, což namítající doložil kopiemi faktur od června 2011 do ledna 2012, jakož i kopiemi propagačních letáků.

4. Úřad průmyslového vlastnictví rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014 vyhověl částečně podaným námitkám podaným podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách a zamítnul přihlášku slovního grafického označení ve znění „Choco Club“ pro následující výrobky zařazené do 30: jemné pečivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. U ostatních výrobků zařazených ve třídě 30 neshledal shodnost ani podobnost namítaných výrobků a napadenými výrobky. Přihlašované výrobky by bylo lze zařadit do kategorie cukrovinky, neboť jejich společným znakem je, že jsou vyrobeny z čokolády nebo je čokoláda alespoň jednou z jejich hlavních přísad.
5. Prvostupňové rozhodnutí napadl rozkladem nejprve dne 6. 3. 2014 přihlašovatel a posléze dne 11. 3. 2014 namítající. Oba rozklady byly zamítnuty žalobou napadeným rozhodnutím, v němž předseda Úřadu průmyslového vlastnictví mj. vyjádřil k rozhodnutí Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM), (nyní EUIPO), jichž se dovolával namítající, že jejich závěry o podobnosti výrobků nárokových / zařazených ve třídě 30 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb nelze automaticky převzít, neboť se zde neporovnávají výhradně sušenky, nýbrž šířeji formulované kategorie výrobků. Je rovněž skutečností, že tato rozhodnutí se netýkají nezapsaných označení, nýbrž zapsaných ochranných známek, na což upozornil přihlašovatel. Jako hlavní argument považoval žalovaný skutečnost, že namítající prokázal užívání pouze pro máslové sušenky, což je poměrně úzká skupina výrobků. Z tohoto důvodu nelze rozsah ochrany nezapsaného označení vztahovat na tak široký okruh výrobků, jakými jsou cukrovinky či čokoládové výrobky.
6. Žalovaný se rovněž vypořádal s námitkou týkající se rozhodnutí předsedy úřadu průmyslového vlastnictví ve věci přihlášky slovní ochranné známky ve znění „KOKO“ zn. sp. O-447537.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. Žalobce se svým podáním domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 12. 2014, č. j. O-493400/D16333/2014/ÚPV.
8. Žalobce namítal, že postup žalovaného v posuzování podobnosti výrobků byl v rozporu s jeho dosavadní praxí, jakož i rozhodovací praxí OHIM, a ohrožuje princip předvídatelnosti rozhodování.
9. Žalobce namítal, že mezi „jemným pečivem“ a „cukrovinkami“ a pro běžného spotřebitele je obtížné zařadit položky, jako jsou sušenky, čajové pečivo, cukroví, vánoční cukroví apod. do kategorie cukrovinek či do kategorie jemného pečiva.
10. Žalobce se dovolával Metodických pokynů OHIM týkajících se průzkumu prováděného OHIM, jakož i konkrétních rozhodnutí OHIM.

11. Žalobce namítal, že OHIM opakovaně a dlouhodobě uznává sušenky (biscuits) za shodné nebo podobné s cukrovinkami (confectionery), jakož i podobné s čokoládou, čokoládovými výrobky (chocolate, chocolate products), a že Úřad nemůže z úřední moci kategorii výrobků přihlašovatele rozdělit.
12. Žalobce připomínal rozsudek formulovaný Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., jakož i rozsudek Tribunálu ve věci T-133/05 Gérard Meric v. OHIM (PAM-PIM'S BABY-PROP).
13. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 13. 4. 2015 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Především uvedl, že v napadeném rozhodnutí netvrdil, že by se shodnost a podobnost výrobků a služeb u nezapsaného označení posuzovala na základě jiných kritérií než u zapsaných ochranných známek. V inkriminované věci bylo třeba vzít v úvahu skutečnost, že ochrana může být přiznána staršímu nezapsanému označení pouze ve vztahu k výrobkům, pro které bylo prokázáno řádné užívání tohoto označení, což v daném případě představuje pouze úzce vymezenou skupinu výrobků – máslových sušenek. Ve vztahu k nárokováným výrobkům, jakými jsou cukrovinky a různé druhy převážně čokoládových cukrovinek, nelze rozsah ochrany namítaného označení s ohledem na uvedené rozdíly mezi porovnávanými výrobky vztáhnout na celou tuto oblast výrobků.
14. Žalobce v replice ze dne 30. 4. 2015 uvedl, že podle § 2 vyhlášky Ministerstva podohospodářstva a rozvoja viedeka SR č. 24/2014 Z.z. je trvanlivým pečivem pekařský výrobek (tj. potravina vyráběná tepelnou úpravou různě tvarovaného těsta z mlýnských obilných výrobků, vody a jiných složek dle receptury), jehož aktivita vody je menší nebo rovná se hodnotě 0,65. To je spolu s konzistencí, křehkostí a trvanlivostí jedním ze základních odlišujících znaků trvanlivého pečiva od ostatních pekařských a cukrářských výrobků. Žalobce trvá na tom, že výrobek sušenky, resp. máslové sušenky je sladký zákusek, který je zaměnitelný s jinými sladkostmi, tj. i s cukrovinkami.
15. Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 5. 6. 2015 uvedla, že nelze od průměrného spotřebitele předpokládat, že bude při výběru tak běžného okruhu zboží jako jsou potraviny, natož pečivo, blíže analyzovat rozdíly mezi jednotlivými druhy do té míry, aby zkoumal aktivitu vody v daném výrobku, stanovenou vyhláškou. Navíc text vyhlášky je třeba považovat za irelevantní, neboť se dotýká specifikace trvanlivého pečiva dle legislativy Slovenské republiky, nikoliv tedy legislativy České republiky. Nelze souhlasit s žalobcem, že spotřebitel bude považovat máslové sušenky za sladký zákusek, neboť jak sám žalobce uvádí, bude je dle jejich povahy řadit k pečivu.
16. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce dne 30. 4. 2015 výslovně s takovým postupem souhlasil, a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřil.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. *Podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky,*
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního ze dne 23. května 2013, č. j. 7 As 140/2012 – 28, oproti právní úpravě v § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, která stanovila dvouletý test pro určení existence nezapsaného označení, současná úprava v § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, tento ani jiný časový test neupravuje, což je vyjádřením vůle zákonodárce poskytnout správním orgánům širší meze správního uvažování při posuzování jednotlivých případů.
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2017, č. j. 2 As 265/2016-39, rozhoduje-li Úřad průmyslového vlastnictví o nezapsání přihlašovaného označení podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, a posuzuje-li právo namítajícího k nezapsanému označení, musí vzít v úvahu rozsudky civilních soudů, z nichž plyne, že toto užívání bylo od určitého data neoprávněné (nekalosoutěžní).
21. Tribunál v rozsudku ve věci T-133/05 Gérard Meric v. OHIM (PAM-PIM'S BABY-PROP) judikoval:
Pro průměrného španělského spotřebitele existuje nebezpečí záměny mezi slovním označením PAM-PIM'S BABY-PROP, jehož zápis jako ochranné známky Společenství je požadován pro „plenkové kalhotky z papíru nebo buničiny (jednorázové)“ spadající do třídy 16 ve smyslu Niceské dohody, a slovní ochrannou známkou PAM PAM, zapsanou dříve jako ochranná známka Společenství pro „různé druhy konfekce, zejména plenkové kalhotky, obuv“ spadající do třídy 25 uvedené dohody. Jednak totiž vzhledem k tomu, že výrobky označenými starší ochrannou známkou jsou zejména pleny pro děti, jsou obsaženy v obecnější kategorii uvedené v přihlášce ochranné známky, která zahrnuje jak pleny pro děti, tak pleny pro dospělé, a jednak neexistují pojmové rozdíly, které by mohly neutralizovat vzhledové a fonetické podobnosti, které existují mezi dotčenými označeními, takže relevantní veřejnost se může domnívat, že výrobky označené přihlašovanou ochrannou známkou pocházejí od stejného podniku, případně od podniků hospodářsky propojených, jako výrobky prodávané pod starší ochrannou známkou. (viz body 36, 67, 77)

Krom toho výrobky mohou být považovány za totožné, jestliže jsou výrobky, na něž se vztahuje starší ochranná známka, obsaženy v obecnější kategorii uvedené v přihlášce

ochranné známky [rozsudek Soudu ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 53], nebo jestliže jsou výrobky uvedené v přihlášce ochranné známky obsaženy v obecnější kategorii, na niž se vztahuje starší ochranná známka [rozsudky Soudu ze dne 23. října 2002, Oberhauser v. OHIM – Petit Liberto (Fifties), T-104/01, Recueil, s. II-4359, body 32 a 33; ze dne 12. prosince 2002, Vedral v. OHIM – France Distribution (HUBERT), T-110/01, Recueil, s. II-5275, body 43 a 44, a ze dne 18. února 2004, Koubi v. OHIM – Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Recueil, s. II-719, body 41 a 42].

22. Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH v. Klijsen Handel BV., ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.
23. Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.
24. Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU.
25. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 10. 2. 2014 ve svém rozhodnutí konstatoval, že na základě všech předložených dokladů a v jejich vzájemné souvislosti s uvedenými informacemi je možno konstatovat, že namítající prokázal aktivní dlouhodobé užívání nezapsaného označení „Club/CLUB“ v obchodním styku pro trvanlivé pečivo – máslové sušenky, v takovém rozsahu, že bylo možno konstatovat překonání místního dosahu tohoto označení. Poté porovnal napadené označení „Choco Club“ s namítaným označením po stránce vizuální, fonetické a sémantické a dospěl k závěru, že společné znaky zde převládají a konstatoval podobnost obou označení. Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2014 proto zamítnul přihlášku slovní ochranné známky v grafickém provedení zn. sp. O-493400 ve znění „Choco Club“ pro část výrobků, a to pro

výrobky zařazené do třídy 30: jemné pečivo podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

26. Zápis napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek byl tedy omezen.
27. Přihlašovatel i namítající prvostupňové rozhodnutí napadnuli rozkladem, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 12. 2014, č. j. O-493400/D16333/2014/ÚPV.
28. Žalovaný správní orgán pojednal a posléze zamítnul rozkladové námitky obou účastníků známkoprávního řízení a uzavřel polemiku týkající se pojmů jemné pečivo a cukrovinky či sladkosti s tím, že se nejedná o právně podložené definice. Průměrný spotřebitel, jehož pohled na věc je rozhodující, považuje obvykle cukrovinky a sladkosti za synonyma, je však schopen pekařské výrobky (chléb, běžné pečivo, jemné pečivo, trvanlivé pečivo) identifikovat jako další kategorii potravin, tj. jako výrobky získané tepelnou úpravou těsta nebo hmoty, jejichž sušina je v převažujícím podíl utvořena mlýnskými obilnými výrobky. Tyto výrobky lze zahrnout mezi každodenní součást jídelníčku (téměř) kohokoliv. Nejednoznačné jsou v tomto směru i překlady do jiných jazyků (konkrétně do angličtiny a francouzštiny), např. „biscuit“ je malý křupavý koláček, „cake“ vzniká upečením směsi mouky, vajec, cukru a tuku, „pastry“ je rovněž pokrmem vyrobeným z mouky, tuku a vody, smíchaných v těsto a vyválený na plocho. Za „confectionery“ lze považovat sladkosti, čokoládu, cukrovinky, cukrářské zboží, za „candies“ cukrátku, cukrovinky, bonbony, za „sweets“ pak potravinu obsahující hodně cukru, např. karamely, bonbóny, cukrátku, cukroví apod.
29. Městský soud v Praze s tímto vyhodnocením žalovaného souhlasí, neboť porovnání bylo provedeno vyčerpávajícím způsobem. Žalobní námitky a ani odkaz na § 2 vyhlášky Ministerstva podohospodárstva a rozvoja viedeka SR č. 24/2014 Z.z. nemohou obstát. Žalobcův výrobek - máslové sušenky CLUB je, jak správně konstatovaly oba správní orgány, znám v obchodním styku jako trvanlivé pečivo v širokém rozsahu, resp. v rozsahu překonávajícím místní dosah tohoto označení. Průměrný spotřebitel tohoto výrobku bude tento výrobek vyhledávat v okruhu zboží - potraviny, resp. pečivo. Jak trefně poukázal přihlašovatel, nebude blíže analyzovat rozdíly mezi jednotlivými druhy pečiva do té míry, aby zkoumal aktivitu vody v daném výrobku, stanovenou vyhláškou. Nelze souhlasit s žalobcem, že spotřebitel bude považovat máslové sušenky za sladký zákusek. Koneckonců sám žalobce ve svých námitkách ze dne 5. 12. 2012 uvádí, že je oprávněným uživatelem označení CLUB dlouhodobě užívaného v obchodním styku pro trvanlivé pečivo – sušenky namítajícího. Z dokladů, které žalobce přiložil ke svému podání ze dne 5. 12. 2012 je zřejmé, že se prokazuje užívání namítaného označení pouze pro jeden druh máslových sušenek, a proto nelze rozsah ochrany poskytnutý nezapsanému označení rozšířit na celou oblast cukrovinek nárokových ve třídě 30 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.
30. Žalobce namítal porušení procesních ustanovení a dovolával se rozhodnutí žalovaného ve věci O-447537, jímž byla částečně zamítnuta přihláška ochranné známky ve znění KOKO, nicméně Městský soud v Praze neshledal tyto námitky odůvodněnými.
31. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

V inkriminované věci žalovaný přijal řešení, odpovídající okolnostem této věci. Skutečnost, že nevyhověl námitkám žalobce, ještě nemusí ve svých důsledcích znamenat porušení základních zásad správního řízení. Žalobce nemohl legitimně očekávat, že bude jeho námitkám vyhověno, neboť každá ochranná známka je originální a jedinečná, a proto nelze již z objektivních důvodů rozhodovat ve všech věcech bez dalšího identicky. Žalovaný standardním způsobem za použití předepsaných kritérií a hledisek a v souladu s ustálenou judikaturou porovnával přihlašované označení s namítanou mezinárodní známkou a dospěl k závěru, že porovnávaná označení nejsou podobná. Soud neshledal důvod, pro který by bylo lze napadené rozhodnutí zrušit.

32. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2015, č. j. 10 As 100/2014 – 120, „vzhledem k požadavku přísně individualizovaného posuzování jednotlivých známkoprávních sporů zpravidla nelze spatřovat ustálenou správní praxi Úřadu průmyslového vlastnictví v posuzování konkrétních ochranných známek. Tato praxe však může spočívat v ustálených postupech a metodách, jež Úřad průmyslového vlastnictví při jejich posuzování používá. I za této situace ovšem musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyloučeno.“
33. Pokud se žalobce dovolával rozhodovací praxe Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci vedené pod sp. zn. O-442537 (KOKO), která měla být ve vztahu k inkriminované věci odlišná, musel Městský soud v Praze s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 100/2014 – 120, odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. Soud zkoumal, zda případy, jež měly tuto praxi založit, jsou vůči posuzované věci typově podobné, a dospěl k opačnému závěru. Podle názoru soudu je nutno mít na zřeteli, že ve věci sp. zn. O-447537 nebyly porovnávány samostatně máslové sušenky s cukrovinkami, nýbrž se posuzovaly širše vymezené kategorie výrobků, resp. namítané výrobky trvanlivé pečivo a čokoládové a nečokoládové cukrovinky s přihlašovanými sušenkami a jemným pečivem. Starší kolizní známky byly zapsány a chráněny pro podstatně širší kategorii výrobků, v případě první namítané ochranné známky i pro trvanlivé pečivo, tedy kategorii výrobků, kam se řadí i sušenky.
34. V inkriminované věci nelze opomenout skutečnost, že žalobce měl v průběhu dlouhých desetiletí užívání nezapsaného označení CLUB pro máslové sušenky toto označení zapsat do rejstříku ochranných známek, a to i pro širší kategorii výrobků. Porušení zásady vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je tedy vyloučeno.
35. V inkriminované věci se žalobce dovolával rovněž rozhodovací praxe a metodických pokynů OHIM (nyní EUIPO), nicméně jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu metodické pokyny OHIM nejsou závazné pro vnitrostátní úřady a soudy členských států Evropské unie, naopak významná jsou rozhodnutí soudních institucí Evropské unie.
36. Žalobce dále namítal, že žalovaný neuplatnil tzv. kompenzační princip podle rozsudku SDEU ve věci C-39/97 Canon, podle něhož globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší

stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. Kompenzační princip stanovený citovaným rozsudkem SDEU ve věci C-39/97 Canon působí obousměrně, tedy nízká podobnost označení může být vykompenzována vysokou podobností výrobků či služeb či naopak nízká podobnost výrobků či služeb může být vykompenzována vysokou podobností označení.

**Choco
Club**

37.

Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný nepochybil, když ve svém rozhodnutí konstatoval, že tzv. kompenzační zásadu nelze aplikovat na posuzovaný případ. Byla sice shledána podobnost porovnávaných označení, a to slovního označení „CLUB/Club“ a kombinovaného označení „Choco Club“, nicméně žalovaný nedospěl k závěru o identitě či o vyšší míře podobnosti porovnávaných označení, která by mohla vyvážit menší míru podobnosti výrobků. Nebyla-li mezi porovnávanými výrobky shledána určitá míra podobnosti, nemůže být konstatováno nebezpečí záměny. Tzv. kompenzační princip nebylo lze uplatnit, neboť nebyly splněny podmínky k jeho aplikaci.

38. Pokud jde o žalobcem namítaný bod 29 rozsudku Tribunálu ve věci T-133/05 Meric, Tribunál v něm vyslovil: „Krom toho výrobky mohou být považovány za totožné, jestliže jsou výrobky, na něž se vztahuje starší ochranná známka, obsaženy v obecnější kategorii uvedené v přihlášce ochranné známky [rozsudek Soudu ze dne 23. října 2002, Institut für Lernsysteme v. OHIM – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, s. II-4301, bod 53], nebo jestliže jsou výrobky uvedené v přihlášce ochranné známky obsaženy v obecnější kategorii, na niž se vztahuje starší ochranná známka [rozsudky Soudu ze dne 23. října 2002, Oberhauser v. OHIM – Petit Liberto (Fifties), T-104/01, Recueil, s. II-4359, body 32 a 33; ze dne 12. prosince 2002, Vedral v. OHIM – France Distribution (HUBERT), T-110/01, Recueil, s. II-5275, body 43 a 44, a ze dne 18. února 2004, Koubi v. OHIM – Flabesa (CONFORFLEX), T-10/03, Recueil, s. II-719, body 41 a 42]“, není napadené rozhodnutí v rozporu s ani s tímto rozsudkem.
39. Nelze rovněž přehlédnout, že v citovaném rozsudku v bodě 60 Tribunál konstatoval, že z judikatury vyplývá, že spotřebitel obecně věnuje větší pozornost začátku ochranné známky než jejímu konci. V inkriminované věci napadené kombinované označení začíná slovem „Choco“, které je výrazné a je proto nesporné, že průměrný spotřebitel mu bude věnovat větší pozornost než druhému slovu „Club“.
40. Podle názoru Městského soudu v Praze žalovaný správní orgán nepochybil, když neuznal oprávněnost námitek uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách v plném rozsahu. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že napadená ochranná známka v identické podobě byla dne 6. 8. 2012 s právem přednosti ode dne 17. 2. 2012

zapsána do rejstříku mezinárodních ochranných známek Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO).

41. Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil začátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu